

Maša Dvoršak Migracije so priložnost za razvoj

Migracije bogatijo družbo in človeka, seznanjajo nas z novimi perspektivami, idejami, razmišljanjem, načinom bivanja in z drugačnimi niansami interpretiranja resničnosti. Ponujajo velik potencial za razvoj, vendar je integracija migrantov in videnje ter izkoriščanje potenciala odvisno od prebivalstva. V družbo, v kateri ljudje ne čutijo varnosti in stabilnosti, lahko takšni pojavi prinesejo kaos in občutek nemoči. Da bi lahko sprejemali, moramo biti v stiku s tem, kar smo in hkrati biti odprti za to, da se naše dožemanje preoblikuje, poglobi in razširi. Vendar družba ne vzgaja takšnih posameznikov, prav nasprotno, namesto sodelovanja, sočutja in kritičnega mišljenja zagovarja tekmovalnost, kjer zmaga enega predstavlja poraz drugega. Ko se srečamo z vprašanjem migracij, se hitro osredotočimo na potencialno grožnjo, ki jo prinaša tuja kultura, nismo pa pozorni na to, kako nas ogroža okolje v katerem bivamo, mediji, ki sejejo strah, šolstvo, ki podaja pomanjkljiva znanja in izključuje temeljne veščine. Še manj smo zmožni videti, kako sami prispevamo k neharmoničnemu, nestrpnemu in izključujočemu okolju. Če sedanji sistem ne vzgaja sočutnih ljudi, je treba sprejeti odgovornost, se prevzgojiti in z lastnim primerom prispevati k bolj sočutni družbi.

Človek je bitje, ki ga v njegovi prvobitni naravi vodi ljubezen. Za njegov optimalni razvoj in popolno utelešenje te ljubezni je pomembno, da so zadovoljene njegove potrebe, ki so razdeljene med osnovne in višje. Med osnovne spadajo fiziološke potrebe, potreba po varnosti in pripadnosti, potreba po ljubezni in spoštovanju. Med višje štejemo kognitivne, estetske potrebe, potrebo po samoaktualizaciji in nazadnje potrebo po transcendenci. Kadar naše osnovne potrebe niso zadovoljene, se nanje popolnoma osredotočimo, takrat višje potrebe niso del naše zavesti, saj moramo vso pozornost vložiti v preživetje in psihološko varnost. Obstoječ sistem zlorablja to vedenje in prebivalstvo z različnimi mehanizmi drži v strahu. Če bi se lahko vsak posameznik ukvarjal z znanjem, lepoto, samoaktualizacijo in transcendenco, popoln nadzor in oblast ne bi bila več mogoča. Absolutna moč brez absolutne ljubezni, prinaša sebičnost, pohlep in destrukcijo. Če bi ljudje stopili v ljubezen, preprosto ne bi več dopuščali takšnega zla in sistem bi padel. Obilja je dovolj, vendar je nepravilno razporejeno. Ker se posledično ljudje večino življenja ukvarjajo z izpolnjevanjem osnovnih potreb in nimajo energije za samorefleksijo in vzgajanje sočutja, se ob nečem novem in drugačnem zaprejo, začutijo močno potrebo, da zaščitijo to, kar imajo. Novost predstavlja nevarnost, namesto, da bi v njej videli priložnost za rast in razvoj. Ker ljudje ne čutijo avtentične pripadnosti, se brez kritičnega mišljenja priključijo določeni skupini, prevzamejo njihove ideje, se vanje zaklenejo in od njih ne odstopajo. Nove perspektive tako ne prinesejo navdiha ampak strah, nujo po tem, da zaščitiš nekaj, v kar verjameš, čeprav vzrok za to zaupanje izhaja iz systemskega ustrahovanja. Migracije so samo en primer, kako se lahko nek pojav, ki nosi veliko potenciala, s pomočjo medijev spremeni v orožje za doseganje sebičnih ciljev elite. Preden bodo migracije prinesle izrazit družbeni in gospodarski razvoj, nam ponudijo priložnost, da se zazremo navznoter, si priznamo lastne predsodke in razvijemo dele sebe, ki lahko prispevajo k bolj ljubeči in vključujoči družbi. Prav tako se v takšnih primerih pokažejo resnične vrednote in kreposti družbe v kateri živimo. Vprašati se moramo, če želimo biti del tega. Če je odgovor ne, je na nas, da prispevamo k spremembi. Šele ko bo družba stabilna in odprta za sodelovanje, lahko kombinacija

večih perspektiv ljudi iz različnih kulturnih ozadij pokaže jasnejšo sliko in s tem poda možnost za bolj učinkovite rešitve in bolj harmoničen razvoj.

Zavedati se moramo, da je individualnost na neki ravni iluzorna in da nam nič zares ne pripada. Mi pripadamo svetu. Brez sonca, rastlin, Zemlje, gravitacije, ljudi, ki so živeli pred nami, brez tistih, ki z nami soustvarjajo in brez mnogih ostalih dejavnikov, ne bi obstajali.

Pomembno je ravnovesje med ponižnostjo in samozaupanjem in nenavadno se zdi, da naše okolje v nas ne prebuja nič od tega. Imamo se za superiorna bitja, ki imajo hkrati tako malo razumevanja o sebi in še manj zaupanja vase. Našo srčno kulturo je nadomestila kultura narcisizma. Ljudje s takšnim osebnostnim vzorcem nimajo kapacitete, da bi sprejemali, sočustvovali in sodelovali, ne le to, s postavljanjem nad ranljive družbene skupine si vračajo občutek moči in nadzora. Vendar s tem ne zapolnijo luknje, sreče ne moreš črpati iz nesreče nekoga drugega. Čisto vsak se lahko znajde v stiski, tudi brezčutni ljudje, ki imajo moč, bogastvo in navidezno varnost. Pravzaprav se zdi, da ravno takšni doživljajo največjo notranjo stisko, saj ne znajo tkati iskrenih, intimnih in ljubečih odnosov. Trpljenje povzročajo, ker so nekoč sami trpeli, brez ozira na druge delujejo, ker so najbrž tudi sami odrasli v nespodbudnem okolju, kjer je bilo njihovo bistvo spregledano. Ta vzorec traja že predolgo in čas je, da ga prekinemo. Ko bomo stopili v svojo moč, bo naravno deliti presežek, ker bo prisotno zavedanje o tem, da ne moreš biti resnično srečen v nesrečni družbi, da v resnici obstaja eno samo Bitje, ki ga lahko ranimo.

Pojav migracij osvetli veliko sistemskih nepravilnosti in osebnostnih primanjkljajev in nam s tem ponudi veliko priložnost za razvoj, če smo se pripravljene odločiti za ljubezen, namesto za strah, če smo se pripravljene učiti, namesto, da vztrajamo v načinih delovanja, ki očitno ne funkcionirajo. Preden se vprašamo, kakšno družbo potrebujemo, da bi se lahko zgodil napredek, se moramo osredotočiti na to, kakšne posameznike potrebuje ta družba in kako lahko sami znotraj in okrog sebe aktivno ustvarjamo svet, v katerem želimo živeti.